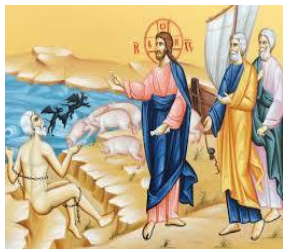

Cuvântul scris-Cuvântul care zidește

Constanța, 2019 Nr. 231 Publicație editată de Asociația "Suflete deschise"

La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. (Ioan 1:1)

Duminica vindecării demonizatorilor

Evangelia de astăzi relatează minunea vindecării a doi oameni posedăți de duhuri necurate, sau îndrăciți, cum mai sunt numiți ei. Domnul vine în ținuturile Gherghesenilor și Gadarenilor — două localități vecine de altfel, de aceea textul paralel de la Sfântul Luca face pomenire de ținutul Gherghesenilor (Lc. 8, 26), în timp ce pericopa evanghelică de astăzi vorbește de Gadara — și aici este întâmpinat de doi demonizați care locuiau în morminte și care îi îngrozeau adeseori pe localnici și pe toți cei ce treceau prin ținuturile acelea. De spaimă, locuitorii i-au legat de mai multe ori în lanțuri, dar cu putere diavolească aceștia au rupt de fiecare dată legăturile și nimeni nu-i putea stăpâni.

A venit Domnul și, văzându-L de departe, demonizații s-au apropiat de El, iar diavoli, prefăcându-se că îl roagă să nu-i pedepsească trimițându-i în adâncurile mării, l-au cerut ca, dacă tot îi va scoate, să-i lase să intre într-o turmă de porci care păștea în locul acela. Au ieșit diavoli, care erau foarte mulți, „legiuni”, și au intrat în turma de porci, iar turma s-a aruncat de pe țarm în mare. Păzitorii porcilor, îngroziți, au alergat în cetate să spună stăpânilor lor ce s-a întâmplat. Și au venit toți locuitorii cetății și, constatând paguba și văzând pe cei doi care fuseseră mai înainte îndrăciți șezând pașnici la picioarele lui Iisus, L-au rugat pe Acesta să plece din ținuturile lor.

Aceasta este evanghelia de astăzi! O evanghelie care, la prima vedere ar putea părea un eșec pentru misiunea Domnului, pe Care ne-am obișnuit să-L vedem predicând pretutindeni, învățând mulțimile care în general îl ascultau, admirându-l învățătura și puterea nemăiîntâlnită. Iată însă că astăzi se întâmplă cu totul altceva!...Iisus Hristos în loc să fie admirat și ovaționat pentru minunea săvârșită, este poftit „politicos” să plece din ținutul Gadara!

Ce anume s-a întâmplat, este lesne de înțeles: locuitorii Gadarei au prețuit mai mult paguba provocată de pierderea animalelor, decât minunea săvârșită de Hristos asupra celor doi demonizați. Orbiți de faptul că au rămas fără porci, nu au mai putut vedea puterea lui Dumnezeu prin care cei doi, „oameni” ca și ei, au fost vindecați. Acestora le-au fost scoase duhurile necurate și au ajuns din nou oameni, căroră Hristos le-a și cerut — și de aceea evanghelia de astăzi nu este deloc eșec, ci biruință — să spună ei ceea ce L-au împiedicat gadarenii pe El să spună, rămânând ei predicatori și propovăduitori în locul Lui. În acest fel, venirea Domnului aici nu a fost zadarnică și neroditoare, pentru că în locul Său au rămas să dea mărturie despre „cât bine a făcut acolo Dumnezeu” chiar cei ce mai înainte fuseseră demonizați. Și de fapt, chiar de ar fi tăcut, potrivit evanghelistului, „pietrele ar fi strigat” (Lc. 19, 40).

Ce învățăm din evanghelia de astăzi, așadar? Pentru că nu trebuie să privim la aceasta ca la o întâmplare

oarecare, potrivit căreia Hristos a venit, a scos diavolii din doi oameni îndrăciți, care diavoli au intrat apoi într-o turmă de porci ce s-a înecat în mare, iar locuitorii, răi de pagubă, L-au izgonit pe Hristos „acasă”!...

Ce învățăm, deci? Pentru că evanghelia de astăzi, departe de a deplânge paguba locuitorilor acelora care și-au pierdut porcii, dorește să ne împărtășească o învățătură extrem de folositoare. Și, iată care este aceasta! Uneori, s-ar putea să ni se pară și nouă, așa după cum li s-a părut și gadarenilor astăzi, că Domnul este „incomod” sau greu de suportat; că nu ne place sau că ne provoacă pagubă, după cum le-a provocat și gadarenilor... Noi să nu procedăm ca aceia, poftindu-L pe Hristos afară din viața noastră, pentru că nu ne convine învățătura Lui; pentru că nu ne place că ne pune la metanii, la post, la rugăciune, la milostenie și alte fapte nu tocmai lesne de îndeplinit, în loc să facem ceea ce ne stă nouă la îndemână...

Este adevărat, Hristos ne cere un anumit mod de viață: nu ne îngăduie să vorbim, să îndeplinim, ba încă nici să gândim orice... El este, într-adevăr, „pretențios” și, pentru aceasta, ne poate părea uneori „incomod”. Este și motivul pentru care astăzi, duminică, ne aflăm la biserică la rugăciune așa de puțini credincioși, pentru că li se pare unora greu să vină aici, ori să se spovedească, să se împărtășească, să postească, să se roage, să renunțe la o parte din bunurile lor pentru a le dăruia săracilor, să facă milostenie și să se jertfească pentru aproapele...

Ați văzut gadarenii? Au regretat porcii mai ceva ca evreii în pustie cărnurile egiptenilor (Ieș. 16, 3) și n-au știut să se bucure de vindecarea celor doi îndrăciți care au devenit și ei astăzi din nou „oameni”. De ce credeți că a ales Hristos porcii spre a fi „nimiciți” în adâncurile mării? Pentru că sunt simbolul mizeriei și al mocirlei în care le și place acelora să petreacă. Al păcatului, adică, al decăderii, al „nesimțirii”, ca să ne arate nouă unde duce păcatul și respingerea lui Dumnezeu, așa

cum L-au respins gadarenii astăzi.

Noi, dragii mei, îl primim pe Hristos în inima noastră, sau îl respingem și îl poftim să șadă undeva, cât mai departe?... Mulți cred în El așa, teoretic...Că adică, Dumnezeu este undeva, nu știm unde... Sunt oameni care cred că locul lui nu este în sufletul nostru și nu îl interesează, spun ei, chiar fiecare lucrușor pe care îl săvârșim noi; nu ne monitorizează până și fiecare gând murdar care ne stăruie în minte ori în inimă... îl izolează undeva departe, pentru a nu Se „lega” prea în amănunt de viața lor. Alții îl tratează ca pe o „piesă de muzeu”, frumos expusă într-o vitrină, admirat din când în când, eventual cât mai rar... și atât!... Nu trebuie să fie așa! Pe Hristos trebuie să-L poftim să intre, nu să iasă din viața noastră! Trebuie să-L chemăm să Se sălășluiască în noi, convinși de faptul că El oricum cunoaște fiecare cuvânt nepotrivit al nostru, fiecare gând murdar ce stăruie în mințile noastre și fiecare faptă reprobabilă pe care o săvârșim. De aceea S-a întrupat și a venit la noi, ca

să locuiască în sufletele noastre și să rămână acolo, fiind prezent permanent, sălășluindu-se înlăuntrul fiecăruia dintre noi și dorind să guverneze de acolo ființa noastră.

Să nu cădem, așadar, în păcatul în care au căzut gadarenii, acela de a-L socoti pe Hristos „nepotrivit” pentru noi, chiar dacă viața cu El presupune luptă, sudoare și osteneală. E adevărat, El nu ne rezervă tocmai „concedii”, vacanțe, distracții etc... El ne cheamă la biserică: să postim, să ne rugăm, să facem milostenie, să ne înfrânăm până și gândurile, nu doar faptele și cuvintele, ochii și urechile... Așadar, viața în Hristos poate părea la un moment dat „corvoadă”, luptă, strădanie și efort și, de aceea s-ar putea să ni se pară uneori și incomodă. Gadarenii au trăit-o astăzi pe pielea lor! S-au simțit păgubiți, așa după cum și astăzi mai privesc unii la Creștinism ca la o religie păguboasă, care nu cultivă atât bunăstarea și relaxarea, cât abținerea și lupta. Propovăduiește renunțarea până și la unele lucruri ce par firești – și chiar sunt în anumite condiții și până la un punct – dar, oricum, ne cere să ne trăim viața în cumpătare și cu înțelepciune, iubind pe toți cei din jurul nostru, iubindu-ne și pe noi înșine, dar, mai presus de toate, iubind pe Dumnezeu ca pe nimeni altcineva: „nici pe mamă, nici pe tată, nici pe fiu sau pe fiică” (Mt. 10, 37).

Evangelhia de astăzi ne arată că trebuie să-L primim pe Dumnezeu să stăpânească ființa noastră, chiar dacă acest lucru presupune luptă și efort duhovnicesc. Să-L acceptăm și să-L iubim, bine știind că celui ce iubește nimic nu i se pare greu. Numai așa „povara” Lui nu ne va mai părea grea. Cine va ajunge să cunoască taina iubirii Sale și a aproapelui, nu numai că nu va mai putea trăi în veci fără El, dar îi va și părea „jugul Lui bun și povara Lui ușoară” (Mt. 11, 30). Altfel, cine va voi să-și cruțe viața, adică să și-o menajeze și să nu l-o jertfească Lui, și-o va pierde (Mt. 10, 39).

Să ne rugăm, dar, Bunului Dumnezeu, să facă și din viața noastră o jertfă bineprimită Lui! Să-L „poftim”, nu să-L alungăm din sufletele noastre! Să-L acceptăm „jugul” și „povara” Sa, chiar dacă la început acestea pot părea grele și incomode, având convingerea că prin iubire față de Dânsul și slujire cu devotament ne putem făuri fericirea și împărăția veșnică împreună cu El, Amin.”

Taina Sfintei Împărtășanii (Euharistia)

Mântuitorul Hristos a instituit Taina Sfintei Euharistii în Joia Patimilor, la Cina cea de Taină.

Atunci, luând pâinea și binecuvântând-o, a frânt-o și, dând-o ucenicilor Săi, a zis: «Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu. Si luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicând: Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei Noi, care pentru mulți se varsă spre

iertarea păcatelor» (Matei XXVI, 26-28).

După aceea le-a poruncit : «Aceasta să faceți întru pomenirea Mea».

Sfânta Taină a Împărtășaniei se săvârșește numai de episcop și preot și numai în cadrul Sfintei Liturghii; ea

este miezul și centrul Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii.

Darurile ce se aduc spre prefacere în Trupul și Sângele Domnului sunt pâinea din grâu curat și dospită și

vinul, tot curat, din struguri.

La primirea Sfintei Cuminecături sunt chemați toți fiii Sfintei Biserici; ei se pot împărtăși dacă mai întâi și-au mărturisit păcatele și au fost dezlegați de preotul duhovnic. După primirea Sfintei Cuminecături se cuvine să nu mai sărute icoana, sau mâna episcopului sau preotului, să-si păzească limba de orice vorbă deșartă, de blestem, de clevetiri, cinstind astfel Dumnezeiescul Trup și Sânge pe care l-au primit.

Dat fiind roadele Sfintei Împărtășanii, Sfânta Biserică poruncește fiilor ei să se pregătească și să se împărtășească cât mai des, îndeosebi, în cele patru posturi mari de peste an, în preajma unei călătorii mai îndelungate, la caz de suferință și boală, ca și înainte ca mirii să se învrednicească de Sfânta Cununie.

Efectele binefăcătoare ale Sfintei Împărtășanii apar numai în sufletele celor care au primit-o cu vrednicie. Celor nepregătiți și nevrednici le aduce osândă de la Dumnezeu. Pentru împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului este necesar, pe de o parte, ca omul să se spovedească, iar pe de altă parte să-și curățească trupul și sufletul prin post, cel puțin câteva zile, prin rugăciune și prin fapte bune. Prin urmare, credinciosul se va pregăti atât sufletește, prin evitarea, pe cât posibil, a grijilor lumești, prin lepădarea păcatelor și prin împăcarea cu toți semenii, cât și trupește, prin post alimentar, prin abținerea de la relațiile trupești și printr-o igienă corespunzătoare a trupului.

Prezentarea în fața Sfântului Altar a credinciosului în vederea primirii Sfintei Taine, se face respectând următoarele cerințe: bărbații vor fi îmbrăcați decent, femeile vor avea ținuta decentă și capul acoperit. Împărtășirea cu Sfintele Taine va fi precedată de împlinirea unui canon rânduit de preotul duhovnic la spovedanie și din citirea din cartea de rugăciuni a celor 12 rugăciuni de dinainte de împărtășanie.

Nu se pot împărtăși persoanele care au de ispășit un canon și au fost oprite de preotul lor duhovnic.

Vindecarea

Atunci cand sulfetul imi plange
Si ranile toate ma dor
Mi-aduc aminte cum pe cruce
Tu ai rabdat cu-atata dor.

Acum, in suferinta crunta
Cand nu vad nici un ajutor
Din toate cate ma framanta
Te chem. Iisuse salvator.

Te rog sa ai mila de mine,
Caci vezi cum in pacate mor
Te rog din suflet, fa-ma bine,
Si iarta-ma, Sfant iubitor !